

Sygn. akt III Ca 72/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Katarzyna Banko

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 27 października 2021r., sygn. akt I C 795/20 upr

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt III Ca 72/22

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. Ł. kwoty 2.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 15 października 2019r. oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka podniosła, że pozwany zamówił u powódki używany samochód marki F. (...) za kwotę 34.000 zł, który zobowiązał się odebrać w dniu 17 września 2019r. Zgodnie z § 1 pkt 1 zamówienia pozwany wpłacił zadek w wysokości 500 zł. Zgodnie z §8 zamówienia – umowy w przypadku nie odebrania samochodu sprzedawcy przysługuje prawo naliczania kary umownej w wysokości 10 % wartości samochodu. Powódka pismem z dnia 27 września 2019r. wezwał pozwanego do odbioru zamówionego samochodu. Pozwany pomimo wezwania samochodu nie odebrał i powódka zgodnie z §8 zamówienia – umowy obciążyła go karą umowną w wysokości 3.400 zł. Powódka wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty dochodzonej należności. Powódka zaliczyła na poczet kary umownej płacony w kwocie 500 zł zadek wybierając jako formę odszkodowania karę umowną.

Nakazem zapłaty z dnia 15 listopada 2019r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt I Nc 5019/19, nakazano pozwanemu, aby zapłacił powódce należność dochodzoną pozwem oraz koszty procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości i wniósł o oddalenie pozwu w całości i obciążenie powódki kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu

pozwany podniósł, że strony zawarły w dniu 6 września 2019r. przedwstępną umowę sprzedaży samochodu osobowego. Pozwany występował w tym stosunku w charakterze konsumenta. Powódka nie poinformowała jednak pozwanego o fakcie, że samochód uległ w przeszłości wypadkowi lub kolizji drogowej. Tę informację pozyskał dopiero sam pozwany już po zawarciu umowy przedwstępnej, jako że dopiero wtedy posiadał wymagane numery identyfikacyjne pojazdu. Powódka nie poinformowała pozwanego o wypadkowej historii sprzedawanego pojazdu. Sama okoliczność, że samochód posiadał uszkodzenia blacharsko - lakiernicze, miał wymienioną szybę lub też posiada zarysowania nie jest wystarczająca do przyjęcia, że cechy te powstały wskutek zdarzenia drogowego. Nie można oczekiwać, że przeciętny konsument nabywający używany samochód będzie w stanie ustalić, iż wskazane w umowie cechy były konsekwencją wypadku. Pozwany niezwłocznie po weryfikacji faktycznego stanu pojazdu będącego przedmiotem umowy przedwstępnej skierował do powódki oświadczenie o odstąpieniu od umowy przedwstępnej sprzedaży. Skoro samochód mający być przedmiotem transakcji nie posiadał cech, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczonym albo wynikający z przeznaczenia, oczywistym i jednoznacznym było stwierdzenie, że powódka nie wykonała i nie wykona swojego świadczenia umownego.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 27 października 2021r., sygn. akt I C 795/20 upr zasądził od pozwanego K. Ł. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 2.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 października 2019r, oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Pozwany K. Ł. udał się do powódki Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. w celu kupna samochodu używanego. Pozwanego interesował konkretny egzemplarz F. (...), o którym dowiedział się z ogłoszenia internetowego. Pozwany był dwa razy u powódki. W trakcie tych wizyt oglądał z pracownikiem powódki samochód, został poinformowany o jego stanie technicznym, oraz odbył jazdę próbną. Została również w jego obecności zbadana grubość powłoki lakieru. W trakcie drugiej wizyty w dniu 6 września 2019r. strony zawarły zamówienie – umowę na zakup samochodu używanego nr (...). Przedmiotem sprzedaży był F. (...) o nr identyfikacyjnym (...) za cenę 34.000 zł, na poczet której zaliczono zapłacony przez pozwanego zadek w kwocie 500 zł. Termin odbioru samochodu ustalono na dzień 17 września 2019r. W umowie wskazano, że samochód będący przedmiotem sprzedaży posiada uszkodzenia blacharsko – lakiernicze, zarysowania i inne uszkodzenia blacharsko – lakiernicze będące normalnymi śladami używania, oraz, że miał wymienioną szybę tylną. Zgodnie z §8 zamówienia – umowy w przypadku nie odebrania samochodu sprzedawcy przysługuje prawo naliczania kary umownej w wysokości 10 % wartości samochodu. Po zawarciu umowy pozwany zwrócił się do swojego kuzyna o sprawdzenie historii zakupionego samochodu. Kuzyn przekazał pozwanemu raport historii pojazdu A. i odradził mu zakup samochodu. Z raportu wynikało, że samochód będący przedmiotem sprzedaży miał trzy uszkodzenia. W lipcu 2018r. odnotowano uszkodzenie lewej strony nadwozia. Wartość szkody została określona na 1.500 – 2000 zł. W maju 2019r. odnotowano szkodę na pojeździe o wartości 3.500 – 4.000 zł. W czerwcu 2019r. odnotowano szkodę na pojeździe o wartości 500 – 750 zł. Z raportu wynikało też, że w samochodzie wymieniono, lub naprawiono: lakier pokrywy bagażnika (dwa razy), wyłącznik sygnalizujący drzwi otwartych, lakier pokrywy komory silnika, przednie pasy bezpieczeństwa. Pozwany nie odebrał zakupionego samochodu w ustalonym terminie. Pismem z dnia 27 września 2019r. powódka wezwała pozwanego do uregulowania zaległej zapłaty w kwocie 33.500 zł brutto, oraz odbioru samochodu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 4 października 2019r. Pismem z dnia 17 września 2019r. pozwany oświadczył powódce, iż działając na podstawie art. 394 §1 k.c. oraz 556 k.c. w zw. z 556¹k.c. w zw. z 558 k.c., odstępuje od przedwstępnej umowy sprzedaży samochodu używanego oznaczonego numerem (...) i zażądał zapłaty sumy dwukrotnie wyższej od sumy zadatku. W dniu 7 października 2019r. powódka wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 3.400 zł. Termin płatności został błędnie określony na dzień 14 lipca 2019r. Nota księgowa została przesłana pozwanemu. Pismem z dnia 14 października 2019r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kary umownej w kwocie 3.400 zł w związku z odstąpieniem od umowy z dnia 6 września 2019r. nr (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Pozwany jako podstawę odstąpienia od umowy wskazał istotną wadę samochodu, którą była jego powypadkowość. Dla stwierdzenia, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest skuteczne kluczowe jest spełnienie przez wadę, która stanowiła podstawę złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy kryterium „istotności” (art. 560 § 4 k.c.). Przy ocenie cechy istotności wady w rozumieniu art. 560 § 1 k.c. eksponować należało by przede wszystkim odpowiednie oczekiwania nabywcy rzeczy (samochodu) związane z jej (jego) funkcjonowaniem, a nie tylko zobiektywizowany stan techniczny rzeczy (samochodu) w postaci jej (jego) niezdatności do zwykłego użytku (w ogóle lub w określonym zakresie), lub bezwartościowości w znaczeniu funkcjonalnym. Pozwany twierdził, że bezwypadkowość samochodu była podstawowym kryterium przy podejmowaniu decyzji o zakupie, i że było to jego pierwsze pytanie w rozmowie z pracownikiem powódki. Ponadto pozwany twierdził, że został wprowadzony w błąd zapewnieniami pracownika powódki o bezwypadkowości samochodu. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził twierdzeń pozwanego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwany nie wykazał, że pracownik powódki zapewniał go o bezwypadkowości samochodu. Również w umowie sprzedaży nie zostało wskazane, że samochód jest bezwypadkowy. Ponadto z zeznań pozwanego wynika, że udał się do powódki w celu zakupu konkretnego samochodu, o którym przeczytał w ogłoszeniu internetowym. Pozwany nie oglądając innych samochodów zdecydował się na zawarcie umowy. Dopiero po zawarciu umowy pozwany podjął działania zmierzające do sprawdzenia historii pojazdu. Takie postępowanie, w ocenie Sądu I instancji wskazuje, że pozwany chciał kupić konkretny samochód bo jeździł już tym modelem i historia pojazdu nie miała większego znaczenia przy tym wyborze. Podkreślił Sąd I instancji, że pozwany swoje twierdzenia o powypadkowości samochodu opierał na raporcie historii pojazdu A.. W raporcie wskazane są zgłoszone szkody, ich wartość, oraz dokonane naprawy i wymiany. Raport nie wskazuje natomiast przyczyn szkód i co za tym idzie nie stanowi dowodu na to, że samochód brał udział w wypadku drogowym lub kolizji. Pozwany jednak na podstawie tych informacji oraz opinii swojego kuzyna wywnioskował, że samochód był powypadkowy. Tu należy zwrócić uwagę, że sam pozwany w pismach kierowanych do powódki oraz w sprzeciwie od nakazu twierdził, że sama okoliczność, iż samochód posiadał uszkodzenia blacharsko - lakiernicze, miał wymienioną szybę, lub też posiadał rysy nie jest wystarczająca do przyjęcia, że cechy te powstały wskutek zdarzenia drogowego. Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji stwierdził, że pozwany nie wykazał, że samochód miał istotne wady uzasadniające odstąpienie od umowy na podstawie art. 560 § 1 k.c. W umowie sprzedaży zawartej między stronami zastrzeżony był zadatek, oraz kara umowna. Mając możliwość wyboru między klauzulami umownymi powódka wybrała jako formę odszkodowania karę umowną, zaliczając na jej poczet zadatek płacony w kwocie 500 zł. Podstawą prawną roszczenia odsetkowego powoda stanowił art 481 k.c. W nocy księgowej z dnia 7 października 2019r. powódka wskazała termin płatności kary umownej na dzień 14 października 2019r. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrująca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zatem skoro pozwany przegrał sprawę w całości Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.117 złotych. Na kwotę tę składa się koszt zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (900 złotych), opłata od pozwu (200 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych).

Apelację od wyroku Sądy Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 27 października 2021r., sygn. akt sygn. akt I C 795/20 wniósł pozwany zaskarżając ten wyrok w całości.

Wyrokowi temu zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a. art. 560 § 1 i 4 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i mylne przyjęcie, że pozwany nie wykazał, że pojazd marki P., nr identyfikacyjny (...), miał istotne wady uzasadniające odstąpienie od umowy zawartej z powódką, podczas gdy z materiału dowodowego, w tym z przesłuchania pozwanego oraz z dowodu z dokumentu w postaci raportu historii pojazdu A. bezspornie wynika, że pojazd posiadał istotną wadę, którą była jego powypadkowość;

b. art. 556⁽¹⁾ § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i mylne przyjęcie, że pozwany nie wykazał, że pojazd marki P., nr identyfikacyjny (...), miał istotne wady uzasadniające odstąpienie od umowy zawartej z powódką, podczas gdy z materiału dowodowego, w tym z przesłuchania pozwanego oraz z dowodu z dokumentu w postaci raportu historii pojazdu A. bezsprzecznie wynika, że samochód mający być przedmiotem transakcji nie posiadał cech, które rzecz tego rodzaju mieć powinna ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z jej przeznaczenia;

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, naruszający zasady logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez:

- danie wiary zeznaniom świadka R. K. i w konsekwencji błędne przyjęcie, że pozwany nie wykazał, że pracownik powódki zapewniał go o bezwypadkowości samochodu, tymczasem jak wykazał podczas przesłuchania w dniu 13 października 2021r. K. Ł., w czasie wizyty u powódki pracownik Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. zapewniał go o bezwypadkowości pojazdu, który zamierzał kupić,

- niedanie wiary zeznaniom K. Ł. w zakresie kryterium wyboru samochodu oraz treści informacji o stanie technicznym samochodu udzielonych przez powódkę i w konsekwencji błędne przyjęcie, że pozwany chciał kupić konkretny samochód, a historia pojazdu nie miała dla niego znaczenia, tymczasem jak wskazał podczas przesłuchania w dniach 13 stycznia 2021r., oraz 13 października 2021r. K. Ł., bezwypadkowość była dla niego kluczowym kryterium przy zakupie samochodu;

b. art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacji – wyceny pojazdów, maszyn, kalkulacji i weryfikacji kosztów szkód powypadkowych jako nieprzydatnej do rozpoznania sprawy, tymczasem dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ miał na celu wykazanie faktu, że pojazd będący przedmiotem niniejszego postępowania jest powypadkowy, co stanowi jego istotną wadę, jego rzeczywistego stanu technicznego oraz wpływu wypadku lub kolizji drogowej na stan pojazdu, co w konsekwencji spowodowało błędne przyjęcie, że pozwany nie wykazał, że został wprowadzony w błąd przez pracownika powódki, który zapewniał go o bezwypadkowości pojazdu.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwany udał się do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. celem zakupu konkretnego samochodu, o którym przeczytał w ogłoszeniu internetowym, tymczasem jak wynika z materiału dowodowego, w tym z informacji przekazanych przez pozwanego K. Ł. podczas przesłuchania, głównym kryterium zakupu przez pozwanego samochodu była jego bezwypadkowość.

W związku z powyższym pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów poniesionej opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie pozwany wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach dotychczasowego postępowania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia faktyczne i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, ponieważ prawidłowość zastosowania prawa materialnego może być rozważana dopiero po stwierdzeniu, że w toku właściwie przeprowadzonego postępowania dokonano ustaleń zezwalających na zastosowanie norm prawa materialnego. Skarżąca zarzucała naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów pod kątem ich wiarygodności i mocy należy do podstawowych obowiązków sądu. Sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów, która nie może jednak przekształcić się w ocenę dowolną. Granice sędziowskiej oceny dowodów wyznaczają przepisy proceduralne (przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach i postępowaniu dowodowym), reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ujęcie swobodnej oceny dowodów w ramy proceduralne oznacza, że musi ona odpowiadać warunkom określonym przez ustawę procesową. Oznacza to, że po pierwsze, sąd może opierać się jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych. Po drugie, ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, tj. sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Po trzecie, sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, tj. dokonać wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Wiąże się to jednocześnie z obowiązkiem należytego uzasadnienia orzeczenia. W związku z powyższym postawienie sądowi pierwszej instancji skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego o dowodach lub uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W tej sytuacji nie będzie wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze i znaczeniu poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez sąd. Innymi słowy skarżący nie może ograniczyć się do przedstawienia alternatywnego stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów, ale odwołując się do argumentów jurystycznych musi wykazać, że sąd naruszył wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

W apelacji wskazano na błędną ocenę zeznań świadka R. K. i pozwanego K. Ł.. Tymczasem Sąd I instancji rozstrzygał sprawę także w oparciu o postanowienia umowy zawartej przez strony w dniu 6 września 2019r. W § 4 umowy sprzedający poinformował pozwanego, że samochód posiadał uszkodzenia blacharsko – lakiernicze, posiada zarysowania i inne uszkodzenia blacharsko – lakiernicze, normalne ślady użytkowania, wymienioną szybę tylną. W tym samym paragrafie umowy pozwany oświadczył, że stan techniczny jest mu znany i że nie zgłasza aktualnie jak i nie będzie zgłaszać w przyszłości żadnych zastrzeżeń odnośnie tegoż stanu technicznego, sprzedający umożliwił mu odbycie jazdy testowej i w trakcie tej jazdy nie stwierdzono problemów związanych z jego prawidłowym prowadzeniem oraz zachowaniem w warunkach drogowych, sprzedający zapewnił pozwanemu odpowiednie warunki techniczno – organizacyjne do sprawdzenia stanu technicznego kupowanego samochodu, odbyła się jazda próbna i pomiar czujnikiem lakieru, a nadto pozwany zapoznał się z wadami wskazanymi w § 4 pkt 2. Natomiast z dokumentu przedstawionego przez pozwanego, tj. z raportu z historii pojazdu nie wynika, aby podjazd uczestniczył w wypadku lub kolizji drogowej, a wskazane w nim naprawy potwierdzają uszkodzeń opisane w § 4 pkt 2 umowy.

Pozwany jako przyczynę odstąpienia od umowy sprzedaży wskazał istotną wadę pojazdu, którą była jego powypadkowość. Podzielić należy pogląd Sądu I instancji, że istotą sprawy nie było ustalenie faktycznego stanu technicznego samochodu, ale to czy z punktu widzenia pozwanego jako konsumenta, miał on istotną wadę. Opinia biegłego ma na celu wyjaśnienie okoliczności wymagających wiedzy specjalistycznej, w rozpoznawanej sprawie ustalenie stanu technicznego pojazdu. Natomiast ocena istotności wady uzasadniającej odstąpienie od umowy była rolą Sądu, zatem pominięcie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej było w pełni

uzasadnione, a tym samym zarzut naruszenia art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. uznać należy za chybiony.

Podstawowy zarzut pozwanego zawarty w apelacji to naruszenie art. 560 § 1 i 4 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i mylne przyjęcie, a w konsekwencji nie zastosowanie art. 556¹ § 1 k.c.

Artykuł 556¹ k.c. definiuje wadę fizyczną, która polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

- 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
- 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
- 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
- 4) została kupującemu wydana w stanie niepełnym (§ 1).

Jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent (§ 2).

Zgodnie z art. 560 § 1 k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady, przy czym § 4 stanowi, że kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna.

Pozwany twierdził, że bezwypadkowość samochodu była podstawowym kryterium przy podejmowaniu decyzji o zakupie, zaś twierdzenia o powypadkowości samochodu opierał na raporcie historii pojazdu A.. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że w raporcie wymienione są zgłoszone szkody, ich wartość, oraz dokonane naprawy i wymiany. Raport nie wskazuje natomiast przyczyn szkód i co za tym idzie nie stanowi dowodu na to, że samochód brał udział w wypadku drogowym lub kolizji. Pozwany jednak na podstawie tych informacji oraz opinii swojego kuzyna wywnioskował, że samochód był powypadkowy, jednakże twierdzenia tego zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c. nie wykazał. Natomiast z § 4 ust. 2 zawartej umowy jednoznacznie wynika, że samochód posiadał uszkodzenia blacharsko – lakiernicze, posiada zarysowania i inne uszkodzenia blacharsko – lakiernicze, normalne ślady użytkowania, wymienioną szybę tylną. Ten stan techniczny był znany pozwanemu w chwili zawarcia umowy co potwierdził w § 4 ust. 1 umowy. Z raportu, który przedstawił pozwany wynika, że samochód F. (...), (...) został wyprodukowany 9 maja 2016r. (k. 72), a data początkowa gwarancji to 19 stycznia 2017r. (k. 77). Przednie pasy bezpieczeństwa były naprawiane 2 października 2017r. (k. 77), a więc podzielić należy stanowisko powódki, że naprawa pasów bezpieczeństwa była dokonana w ramach naprawy gwarancyjnej, a zatem nie mogły one ulec uszkodzeniu w wyniku wypadku drogowego, zwłaszcza że z historii uszkodzeń zawartej w raporcie wynikają inne daty powstania pozostałych uszkodzeń samochodu (lipiec 2018r., maj 2019r., czerwiec 2019r. – k. 74). Z tych względów Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy uznając, że pozwany nie wykazał, iż samochód miał istotne wady uzasadniające odstąpienie od umowy na podstawie art. 560 § 1 k.c.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c.

W związku z oddaleniem apelacji w całości, strona skarżąca, jako strona przegrywająca postępowanie odwoławcze, powinna na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. zwrócić powódce koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, tj. kwotę 450 zł, której wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U.2018.265).

SSO Katarzyna Banko